

סיפר יוסף וייס, יושב-ראש התאחדות סוכני הנסיעות והתיירות בארץ. ההצעה היא יפה, ואנו מעריכים את התאחדות סוכני הנסיעות בישראל, אולם סירבנו לקבל אותה בגלל סידורי-ביטחון מיוחדים, הנהוגים לגבי עובדי-השגרירות, ובגלל ההכשרה המיוחדת שעוברים פקידי מחלקת-הוויזות. הסביר ניספח-העיתונות של השגרירות האמריקאית. "הלחץ הזה הוא חדש-עמ, בגלל הגיגות המאטיים שנה בארצות-הברית, ובגלל האולימפיאדה ב-מונטריאל בקנדה. המתרחשת הקץ. כל מי שנוסע לאולימפיאדה במונטריי-אול, רוצה לבקר גם בארצות-הברית. לכן קיים הלחץ. בקשר עם הסיפורים על אנשים שישנים על המידוכות, ועל יחסם של השומרים והפקידים, אני מצטער ומחנצל בפני כל מי שנוסע. אבל צריך גם להבין אותנו. סדר-הכל איננו עצלנים. 40 אלף ויזות ואישורי-הגירה טיפל צוות די מצומצם של עובדי מחלקות הוויזות וההגירה בשנה האחרונה. בחודש האחרון בלבד, הוצאו 12 אלף אישורי-כניסה לארצות-הברית."

קנוניה של

מישרד-החוץ?

התורים התארכו, הרישמות רבו, והשגרירות עצמה האטה את קצב עבודתה. מדי-בוקר (להוציא ימי שבת וראשון) יוצא, בשעה שש וחצי בבוקר, אחד הפקידים התורניים בשגרירות ותולה על הקיר התיצוני של השגרירות האמריקאית דף-נייר ריק, שעליו יכולים רק 20 מאשרים לרשום את שמותיהם. "למעשה", הסביר ניספח-העיתונות, "מטפלים במחלקת-הוויזות בהרבה יותר בקשות. אלה הן בקשות של אנשים, באמריקה וסוכני-הנסיעות שלהם, לקבל אשרות-כניסה לפרקיזמן קצר." ניספח-העיתונות הכחיש מכל-וכל כי מישרד-החוץ, הישר-אל האמריקאי, הגיעו לדי הסכם משותף שלפיו יוגבל מספר מקבלי-הוויזות. על טענות עבר סיבוכים ביורוקטיים, שלא היו קיימים עד לפני חודשים אחדים, השיב ווגל: "זו בעיית כוח-אדם רגילה וחולפת. לא קיבלנו שום הוראות להגביל את מספר הוויזות לארצות-הברית. לא מישרד-החוץ האמריקאי, ולא מישרד-החוץ הישראלי. בקשר עם בקשות-הגירה, הטיפול גם כן רגיל."

גם דובר מישרד-החוץ, בנימין אבילאה, טען כי לא היה כל מגעם בין השגרירות ומישרד-החוץ בעניין בקשת אשרות-כניסה לארצות-הברית. אלה אינטרסים אמריקאים. אנחנו לא מתערבים", אמר הדובר.

רצון-ברזל

ועצבי-פלדה

ינתיים ממשוכים החיים מול הים שגרירות האמריקאית בתל-אביב ליד רום כרגיל. מדיייום יש התקהלויות של מאות אנשים. המבקשים להיכנס לשגרירות לצורך השגת אשרה. השומרים הישראליים של השגרירות ממשוכים בהתנגדותם הן ברטאליה כלפי הממתנינים המרחבים. הן רשימות הפנימיות, שהותן מנסים לארגן הממתנינים העצבניים והממורמרים, מגביה רות את המהומה. צעקות, חילופי-מהלומות, קללות ואי-הסדר הם המחזה הרגיל בימים האחרונים על המידרכות מול בניין השגרירות. החיילים האמריקאים במדים הכחולים של חיל-הנחתה, הניצב ליד דלפקי-הקבלה בכניסה לשגרירות, ממחזק לעצמו.

"למי שיש שכל", אמר אריה רוזנצויג, סטודנט-שטר השומר מחוז לשגרירות, "שיבטל את הטיול שלו לארצות-הברית. כך הוא ירויח כסף, ותימנע ממנו כל הן השפלה הכרוכה בקבלת הוויזה הנכנסת. רבים מסכימים איתו. ובאמת מבטלים את טיוליהם, או לפחות מותרים על ארצות-הברית. האמריקאים אינם מצטערים על כך יותר מדי. בסדר-הכל, אין להם בעיה של מיעוט תיירים. להם יש עודף באורחים ישראלים, שבאים לטייל ונשארים שם. והם עושים. כנראה, הכל, שלפחות הכניסה ל-ארץ האפשרויות הבלתי מוגבלות" תהיה מלווה בייסורים. "צריך רצון-ברזל ועצבי-פלדה כדי להגיע לאמריקה הקוריצת" ספק התלוצץ ספק עצמו ברצינות דובי כהן (26). שהכין את עצמו לקראת ליל-השינה השלישי על המידרכה.

— אין ספק שהדבר גובל בטרור. לא פעם קורה שלטיטונאי כלשהו חסרה מעט סחורה, והוא רוצה להביא לחנותו מחנות קרובה. הוא חייב להיעזר ב-שירותי ה-הובלה של שני האחים הברייונים, גם כשמדובר בהובלה של 20 מטרים. יש שני אחים, חיים ויוסף נפתלי, ש-כל הובלה שלהם עולה 100 עד 250 ל"י רות. דבר זה מייקר, לצרכן, כל קילוגרם סחורה ב-10 עד 20 אגורות. אבל מיקרים אלה אינם נכללים במיסגרת הפרוטקשן. אותם סבלים שבשעתו הכרנו אותם כי סבלים של השוק הטיטונאי — היום, אינם עוד הסבלים בפועל, אלא הם אנשים שמגיעים עם תיקים, כשאת עבודת-הסבר לות עושים אחרים.

יימות העלמות-הכנסות והת

המקומ ממס. זה חל לא רק על ה-טיטונאים אלא גם על המגדלים. זה מת-חיל בכך שלא כל הסחורה שנשקלת מקבלת את התמורה לפי ק"ג. חלק ניתן במוזמן, וחלק בצ'ק. לא מצהירים על כל הכמות. שני הצדדים גסיחיד מציגים מצב של מחזור כספי קטן יותר, אבל שוב, כל הדברים הללו אינם שייכים ישירות לסד"ח. אני אינני עוסק בהם.

קורה בהחלט שחשבונות-מכירה מומל-אים לעתים לא על שם החקלאי-המגדל, אלא על שם אחר. הוא הדין לגבי הצ'קים. קיים רישום כוזב של כמויות ואיכויות, דבר שמסייע להתחמקות מתשלום מס. הסבלים שעובדים באמת בסבלות מקב-לים 10 אגורות לארגו, ואילו יתרת הסכום מתחלקת בין ה-בוסים. קבלני-הסבלות אינם משלמים מיסים לעירייה, ולא מס-הכנסה. יש בידי פרטים בדבר המחירים. לגבי פרוטקשן ושיטות-ארגון: כבר הזכרתי שקיימת חלוקה בשוק, ויש שם סדר. כמה אנשים עוסקים בסד"ח — אינני יכול לומר. אני מכיר קבוצה של כ-20 איש המוכרים למישטרה, שהטיפול בהם החל עוד לפני שבאתי אני לתפקיד. מאז הגענו — הקלנו במיקצת על העבודה. אי-אפשר לדעת פרטים המגיעים על ה-אנשים שמשלמים. אנחנו הולכים אל האני-שים ומעודדים אותם לדבר. אנחנו באים בלי מדים, מבטחים להם ביטחון. אבל הם מפחדים. מנסים לשכנע אותם לספר את סיפורם, ואנחנו משתדלים להגיע ל-עבריינים — בעיקבות הסיפור שהצלחנו להשיג ממישהו — בדרך אחרת. יש למשל מיקרה של שני אחים גברתיים, שנסחטים על-ידי אדם מסויים בעיירה מסויימת. עד אתמול היה שיתוף-פעולה מלא איתם. אתמול הם באו ואמרו: "אולי כדאי ש-נתצור את האיש לא בעזרתנו? כי הם מפחדים מנקמה מאחיו של אותו מסכן. ומי מאיתנו יכול לתת להם ביטחון מלא? קשה לאמוד את המיספר. במרחבים עושים עבודה טובה. בנתניה עובדת חול-יות של שלושה אנשים מטעם המישטרה בכל בתי-המלון, ושואלות מה ים העוב-דים והאם הם נדרשים לשלם. וממתנינים את הבעלים. יש התערורות, ויש מודעות. אבל האנשים מפחדים לדבר. אין שום רתיעה בעולמית-החתחון מאז הקמת היחידה שלנו. בשלב זה אנחנו עוסקים בעיקר באיסוף מידע, ככוונה להשתמש בו. בחלקו הוא על סף האפשרות להשתמש בחומר ולהתחיל בפעולות בשטח.

עד היום אין עוד אף מעצר אחד ש-אפשר לקוף לנכות המדור שלנו. עד עכשיו אספנו ידיעות ופתרנו מיספר בע-יות. אבל טרם הכנסנו אף עברייני כל-לא. המרחבים עצמם הכניסו לכלא לאחרונה את שלמה סעדיה משוק הכרמל. ונמצא כעת בכלא אדם נוסף שגם הוא קשור בפרוטקשן — ישראל דנון. אלה הם שני עבריינים גדולים היושבים עכשיו בכלא. מה שנוגע לתפיסת מקרקעין: אני רואה זאת בהחלט כחלק מעבודתי. דיווחתי על איזור סלמה שלב תפסו קרקעות. משלמים לאנשים כדי שייצאו — והם חוזרים ו-חופפים קרקעות אחרות בשטח. בנייה בלתי-חוקית איננה בתחום עבודתנו. מה שנוגע ל-חלונות גבוהים" — בפני רוש אינני מתכוון למישטרה, אלא לגור-מים אורחיים. עבריינים טוענים: יש לתר-זוהוה, וראו מי קרה לאחד. יש התער-בויות מטעם אישים במדינה. הם נהנים ממוניטין טוב. למשל: שלושה אנשים נעצרו בלילה מסויים. הם שוחררו כהרף-עין. כשאני מדבר עם עברייני פשוט, הוא אומר לי לפעמים: "אל תתחיל אתי". והוא מצביע בכיוון מסויים. (ואינני מדבר על איום, אלא על קשרים.) על-ככל-פינים, יש כמה דברים שטעונים בדיקה.

אם ציפה הכתב הגרמני למצוא לפניו צעירים ערביים יהירים, שופעי פאחוס, המתפארים מעמשם ההיסטורי — הרי טעה. הופעת השניים הייתה שונה לחלוטין. הם היו מדוכאים, עצבניים, מבולבלים. לא זו בלבד שלא התפארו כפרשת מינכן, אלא אף דיברו עליה בנימה של התנצלות ובושה. היה צורך בשלושה ימים של שאלות כדי

ני הצעירים עמדו מאחרי מיתרס

בביירות. הם שייכים לכוחות פתח, והם לחמו באחיהם הפלסטיניים. אנשי אל-צעאיקה הפרוסורית. הם לא היו שונים משאר הלוחמים — צעירים שחרחרים, אחד מהם משופם, השני מגודל-שיער. אך עברם הבדיל אותם מכל חכריהם: הם היו שניים משלושת הפידיאיון שהשתתפו בהתקפה על ספורטאי ישראל במינכן, ושנותו בחיים. ספורטאי העולם מתכונ-נים לאולימפיאדה במונטריאל, גברה מחדש ההתעניינות במאורעות מינכן. חברה אמריקאית הכינה למועד זה סרט מרתק בשם 21 השעות של מינכן. כדי לזכות בתמיכת השילטונות הגרמניים, נאלצו ה-אמריקאים לשנות את הסרטיס ארבע פע-מים. הגרמנים כבעו לנשות ועבודות וקטייע דירשית כדי לייפות את חלקם במאורעות. אולם כתב השבועון הגרמני שטרן לא הסתפק בכך. הוא נסע לביירות. חיפש בסבלנות את המשתתפים ששרדו בחיים. הוא מצא אותם, אחרי מאמצים רבים. ראיין אותם במשך שלושה ימים רצופים. תוך כדי כך גילה את שמותיהם האמיתיים: מוחמד ספדי וג'מאל גאשי. השלישי, עדנאן גאשי, בן-דודו של ג'מאל, לא הופיע ל-ראיון.

מסקנת הראיון: גירפת השילי טונות הגרמניים, שנתקמדה כמי-דה רכה גם בישראל, אינה נכונה בנקודות מכריעות. היא פוברקה כדי להגן על שם הטוב של ה-שירותנות הגרמניים עצמם, שגילו במהרז המאורעות חוסרי-אחריות וחוסרי-כישרון מרחימים.

המסקנות העיקריות, הנובעות מן הסיפור של הצעירים הפלסטיניים: הספורטאים הישראליים נהרי-גו — כרוכם — עשירי השוטריום הגרמניים, בחינופיה-הפרועים בשדה-התעופה הצבאי הגרמני. רוב הפלסטינים שהשתתפו בהתקפה התאכזרו, עדיפי פקודה שקיבלו מראש.

אם ציפה הכתב הגרמני למצוא לפניו צעירים ערביים יהירים, שופעי פאחוס, המתפארים מעמשם ההיסטורי — הרי טעה. הופעת השניים הייתה שונה לחלוטין. הם היו מדוכאים, עצבניים, מבולבלים. לא זו בלבד שלא התפארו כפרשת מינכן, אלא אף דיברו עליה בנימה של התנצלות ובושה. היה צורך בשלושה ימים של שאלות כדי

האם

למלט מפיחם את הפרטים — כשחלק ניכר מן המאורעות מודחק ומטושטש בזיכרונם, ורק קטעים אחדים — הפחות-טראגיים — זכורים היטב ובבירור.

גם חבריהם לא ערכו להם קבלת-פנים נלהבת, כאשר חזרו הביתה, כמה שבועות אחרי המעשה. בעיקבות חטיפת מטוס גר-מני, להיפך: הם נודו כפחדנים, מפני שלישו בחבורה — עדנאן גאשי — נתקבל בכבוד. הוא נפצע קשה בעת מעשה, ולא היה מסוגל, מבחינה גופנית, להפעיל את הקלאשניקוב נגד עצמו.

שני האחרים נכלאו בכלא צבאי של פתח, שוחררו רק לאחרונה, כדי להשתתף כחילוי פתח במילי-המתי-האזרחים הלכנונית.

בראיון מיוחד בביירות טוענים

שני משתתפי הפעולה במינכן:

„הגרמנים הרגו את הישראלים!"

ומגלים לראשונה פרטים סודיים

אחד מהם עבר עבירות חוזרות-ונישנות נגד המישמעת הצבאית של האירגון. אמר מפקדם: "מאז חזרו מבית-הסוהר הגרמני הם לא התאקלמו כאן שוב." הכתב הגרמני מצייין כי ידיים רועדות, מבטם תקוע בחקירה, ופניהם גפולות כפני חולים. התיאור מאשר כי כל משתתפי ההתקפה היו אנשי אירגון פתח. אירגון בשם "ספר" שמבר השחור" לא היה ולא נברא. אלא היה רק שם-צופן לפעולות מסויימות של פתח בחוף-לארץ.

„כולכם

כבר מתים!"

ג'מאל גאשי היה בן שישה חודשים, כאשר ברחו מישפחתו מן הכפר שלה בארץ (לא נאמר איזה) במלחמת-העצמ-אות, ועברה ללבנון. שם השתכנה במחנה הפליטים סברה. תחילה באוהלים, לאחר-מכן בצריף, עד שהאב בנה לעצמו דירה של שני חדרים. המישפחה גרה שם עד היום. רוב משתתפי ההתקפה באו, כנראה, מאותו מחנה.

בהיותו בן 21 הצטרף ג'מאל לאירגון פתח, הצטיין — לדבריו — בפעולות על הגבול הישראלי, הועבר למחנה-האימונים בדרום לבנון. בקיץ 1972 קיבל צייתנועה לחמוה אל-חמה בסוריה, כדי להתכונן ל-פעולה מיוחדת בחוף-לארץ. שם הצטרפו אליו 14 צעירים אחרים — שמתוכם נבחרו בתום האימונים, במשך הימים הבאים חי בין ג'מאל ומוחמד, שחצ-טיינו אז בקוררוה ובשיקול-ידעת. היו בין המצטיינים.

15 ימים לפני התחלת האולימפיאדה קיבל מוחמד ספדי כרטיס-טיסה למינכן, יחד עם דרכון מזוייף על שם עבדאללה סאמר. בנמל-התעופה במינכן קיבל אותו פלסטיני תושב גרמניה. במשך הימים הבאים חי בין פלסטינים דוברי-גרמנית, שהכירו את מינכן היטב. הוא הצטרף לשוטט בעיר ובכפר האולימפי כדי ללמוד את התנאים, בילה בערבים בחברת גרהה גרמניה.

רק 24 שעות לפני ההתקפה נפגש ספדי עם שיבעת חבריו, ונסתבר לו כי גם הם שזהו כל אותה עת במינכן, בנתיים דומים, המנהיג היה לופטי עפיף ("עיסה"), 28) בן אותו מחנה-הפליטים, שעבד חמש שנים בגרמניה. סגנו היה מוחמד מצלחה (27), מהנדס, שעבד בחברת-נפט גרמנית במינכן. למחרת היום ביקרו כולם יחד בכפר